

Primera part

La noia del Roxi

1. Fiona

Una de les regles que s'autoimposà al matricular-se a la facultat de lletres fou no anar-se'n al llit amb persones que li doblessin la edat. Va estar a punt de transgredir la norma a la primera ocasió que va tenir. Si això no fos prou, la temptativa d'incompliment va adoptar els matisos d'una infracció premeditada i traïdora: el primer dia que va mirar als ulls del professor Ducamp va saber que no li faria res tenir sexe amb ell. Vorejava els quaranta anys. Ella en tenia vint. I això no era tot. El que més desitjava, el que maldava per tastar ni que fos una sola vegada, era que en aquella relació desigual s'hi afegís un altre element. Una variable que responia al nom de Isabella. Fiona la coneixia perquè l'havia vist, en alguna ocasió, al bar de la facultat.

Pel que es parlava al pati de lletres, Isabella i Martí Ducamp eren amants. O més ben dit: a Isabella i Martí Ducamp els agradava exercir d'amfitrions en festes privades on l'alcohol, la música i el sexe eren ingredients imprescindibles. Sempre –o quasi sempre– convidaven estudiants. Amb alguns, després d'etíliques converses sobre literatura, política o cinema, es recloïen en la intimitat d'una habitació. En la penombra –segons es parlava per la facultat– la confabulació intel·lectual cedia el seu lloc a la fantasia sexual. Ben aviat, Fiona va comprovar que allò no eren llegendes. Que la realitat es quedava curta quan Martí Ducamp i la seva amant decidien posar data a una trobada al seu espaiós pis de l'Eixample.

Va passar en una calorosa tarda de mitjans de setembre. Fiona havia esperat fins al darrer moment per abandonar l'aula. El professor sempre es quedava uns minuts recollint el material utilitzat classe per desar-lo meticulosament en una desgastada maleta de cuir marró. Mentre ho feia, solia intercanviar impressions amb estudiants que l'abordaven per aclarir dubtes o, senzillament, per fer-se veure. No mirava al ulls a ningú. El seu interès es centrava en els llibres i apunts que desava de forma ordenada. Tret del dia que es va fixar en Fiona.

Ella estava especialment radiant. Els cabells –que normalment portava recollits en forma de cua– aquell dia queien desordenats i brillants. El color ros –tret distintiu de les seves arrels angleses– accentuava uns ulls verds que semblaven poder respondre a

tots els enigmes del món. Un somriure encisador emergia d'uns poderosos llavis que omplien de sensualitat una aula ja deserta.

– Puc parlar un moment amb vostè?-. La veu de Fiona va semblar assajada. Es va penedir d'haver utilitzat la paraula *vostè*.

El professor no va poder resistir-se a aquell rostre que li demanava audiència. Sabia detectar la bellesa només olorar-la. A Fiona, la vergonya va impedir-li comunicar amb solvència el problema. Però: quin era el problema? Tant feia. De vegades –va dir-se- les coses més importants poden esperar. I el que en aquells moments resultava veritablement important, era reclamar l'atenció del professor. Ho havia aconseguit.

Martí Ducamp va citar-la per un altra dia. Al seu despatx de la facultat, va concretar-li. Fiona no va dir res. Com a molt, va assentir amb el cap. Havia acomplert l'objectiu que s'havia proposat. Aquell era el motiu del somriure tímid que a penes podia amagar. Va emprendre el camí de sortida de l'aula sabedora que ell li resseguia les cames amb la mirada, alhora que valorava el caminar que havia assajat en infinites ocasions. Fiona era alta i prima. Sovint explotava el seu cos per fer-se veure. Aquell dia no seria una excepció. L'atzar va fer que, a l'instant que Fiona creuava la porta per abandonar l'aula, entrés Isabella. Les dues mirades es van trobar. Dècimes de segon, no més. Temps suficient perquè Fiona comprovés dues coses. Primera, que totes dues eren d'una altura similar, vorejant el metre setanta-cinc. Segona, que la bellesa d'aquella noia s'incrementava amb la proximitat. En silenci, va invocar a tots els déus que coneixia perquè Isabella interrogués al professor per aquella alumna que acabava de sortir. Què volia? Per què s'havia quedat després de classe? I ell li respongués que seria la propera amb la qual experimentarien perversions que alimentarien a mesura que s'acostés la cita.

És impossible saber si els déus van atendre aquelles pregàries, però dues setmanes després Fiona creuava la porta del domicili del professor. No sabia perquè estava allí. No tenia la menor idea si l'excusa era una cita (i alguna cosa més) o tan sols divagar sobre la vida universitària. O potser totes dues coses alhora. Només era conscient que el moment havia arribat. Mentre empassava saliva, va trucar al timbre. Unes passes. Una eternitat. Ell va obrir la porta amb aires informals, vestit amb uns pantalons de pana i un senzill jersei color marró. Fiona es preguntava, en un silenci nerviós, si Isabella estaria allí.

El pis era allò que se li demanava a l'habitatge d'un intel·lectual: suficientment espaiós que encabir milers de llibres ordenats sense criteri aparent i prou ample perquè

el desordre no fos un problema. Però el desordre només era simulat. Tot –els discs, els llibres, les revistes en diversos idiomes, els quadres recolzats en les parets- semblava abraçar una estranya harmonia. Ordre en el desordre. Sonava música que Fiona no va identificar. La il·luminació era més aviat tènue. Ell va mostrar-se distès, simpàtic i atent. Ella estava cohibida. Sense saber com actuar. Va decidir vèncer la timidesa amb l'alcohol. Per això va acceptar la copa de vi que ell va posar-li a la mà.

– Posa't còmode.- El suggeriment del professor semblava anar molt més enllà del significat primitiu d'aquelles paraules.

Ell va apropar-se. També portava una copa de vi que va dipositar damunt una tauleta. Instants després va començar a *liar* un porro.

– Fumes?-. Va preguntar.

– Sí-. Fiona mai havia provat marihuana. Va fer una pipada amb aquell gest gracios dels fumadors novells. Un gest que no deixava de ser marcadament femení: la cigarreta cap a baix, la mà mostrant el palmell, molt a prop de la cara. L'alcohol i el tabac van fer el seu efecte.

La tarda va transcórrer sota els paràmetres distesos d'una conversa sobre idees polítiques, música i cinema. Sobretot cinema. Curiosament no es va parlar de literatura. Tenint en compte que ell era escriptor i professor de literatura, Fiona pensava que si d'alguna cosa parlarien seria de llibres. Es va equivocar. En el que no anava errada era en l'atractiu del professor. Martí Ducamp era una persona que sabia escoltar. Administrava els silencis per estudiar l'interlocutor i desplegar tots els recursos del seu llenguatge corporal. Fiona el trobava molt atractiu. Potser perquè era un home que es resistia a abandonar el privilegi de la joventut. Era obvi que li agradava cuidar-se. Per uns segons Fiona va maldar per sentir la calidesa d'unes mans experimentades resseguint-li el seu cos. Però va resoldre abandonar els pensaments per instal·lar-se altra cop en la realitat.

Quan la tarda s'escapava per donar pas a la nit, ell va proposar-li sopar alguna cosa. La intenció era seguir amb la informalitat amb la qual s'havia concretat la cita. Cita o el que fos. Ella va assentir amb el cap, com feia sempre que donava una resposta que ja se sobreentenia. Una altra ampolla de vi, menjar que quasi ni va tastar, més conversa –aquest cop sobre moda- i música diferent. Més animada. Més adient per allò que reclamava la situació en la qual es trobaven.

De seguida va identificar el primers compassos de *Bàmbola* de Patty Pravo. Animada per l'alcohol, Fiona va aixecar-se i va començar a moure el cos. A ballar sense

voler-ho fer. O fent-ho, però amb volguda timidesa. Ell va animar-la mentre somreia i feia un glop a la copa de vi. Ella es movia com si fos la musa italiana i aquell pis de l'Eixample no fos un pis de l'Eixample i fos una altra cosa. Potser el Piper Club de Roma, on directors de cinema com Fellini havien descobert Nicoletta Strambelli entonant melodies amb aires *hippies* i maneres *beats*. Almenys, era el que pensava Fiona mentre es sentia observada per la mirada goluda del seu professor. Tenia els ulls tancats, els braços alçats i només bellugava els malucs i les cames. Ho feia en silenci, escoltant Patty Pravo totalment concentrada, assaborint-ho com si la música pogués fer-la flotar. No es va adonar que unes mans la subjectaven per la cintura. Que un cos s'apropava al seu, movent-se al mateix ritme, fins a sentir l'alè al clatell. Les mans li resseguien el cos amunt i avall; l'acariciaven com si volguessin descobrir-lo. Com si prenguessin mides. Va sentir un calfred. Llavors va dir-se en veu baixa que el moment havia arribat. Ara només havia de deixar-se portar. Res més. Es va girar. D'improvís, s'aturà. Altra cop les dues mirades van trobar-se. Altra cop Fiona va pensar que la proximitat no feia més que remarcar la seva atracció. No va saber respondre al desafiament d'aquella mirada. Va tancar els ulls. El següent que va notar va ser com la humitat dels llavis de Isabella impregnaven els seus.

Era el primer cop que besava a una noia.

Quan va tornar a obrir-los, Ducamp les observava. No va estar-se de mostrar un somriure maliciós. La situació el delectava, com segurament l'havia satisfet contemplar-ne altres de similars. Estava clar que no era la primera. Els rumors de la facultat tenien una base real. A partir d'ara –va pensar Fiona- passaria a formar part de les llegendes universitàries que envoltaven la figura del professor.

La música persistia mentre elles es continuaven besant i ballant. Li agradaven els llavis de Bella. Eren carnosos i lascius. Sovint, els lubricava amb una llengua afilada i juganera. La seva saliva tenia un gust amarg, com de fruita exòtica. Quan el contacte de les seves boques cedia, els seus ulls l'escrutaven en silenci: semblava que volguessin descobrir més enllà del que era possible. Allò l'incomodava; encara que l'alcohol feia més digeribles els moments incòmodes. El professor continuava bevent i fumant. En cap moment semblava disposat a sumar-se a l'espectacle que les noies seguien protagonitzant. Li esqueia a la perfecció exercir el rol d'observador passiu.

–No us mogueu.- Va dir ell.

Es va aixecar. Va encaminar-se cap a un racó de l'estança. De reüll, Fiona va observar com canviava el disc. Era Suzanne el tema que començava a sonar pels

altaveus. La veu trencada de Leonard Cohen, la lentitud de les estrofes, el so de la guitarra i dels demés acompanyaments musicals esdevenien indicadors que l'ambient havia sofert un canvi substancial. Més íntim, sens dubte. Més lent. I més cadenciós. Fou aleshores quan ell entrà, lentament, al joc sexual. Primer loquaç i seductor. Després distant i enigmàtic. Semblava com si alguna força invisible l'aturés malgrat la necessitat de barrejar-se entre dos cossos en plena ebullició sexual. Com si l'escena no anés amb ell.

Qui no s'aturava era Isabella. Només unes calcetes la separaven de la nuesa total. Fiona no l'havia vist treure's la roba. Observava aquell cos juvenil amb admiració i desig. Un cos fibrat que es movia amb una agilitat sorprenent. Semblava engegada, captiva d'uniques mans que s'afanyaven a palpar-ho tot. Va pensar que Isabella no era de les que esperaven el gest de l'altre. Ella ho volia tot sencer i a l'instant. A mesura que el minuts avançaven, la vergonya que pogués tenir Fiona s'esmunyia. Només així podia explicar-se que s'ho estigués fent amb una altra noia davant del seu professor de literatura. Ell continuava resistint-se a la temptació de sumar-s'hi. Isabella ho intentava. Però qualsevol intent era en va.

Arribat a un punt imprecís de la cita; quan tot semblava descontrolar-se, Fiona va adonar-se que Ducamp, en cap moment, li havia preguntat de què volia parlar. O, si més no, Ducamp no s'havia interessat per quin era el motiu de la trobada. Si ho hagués fet –va pensar Fiona- li hauria respost que tenia ganes d'escriure un llibre. De ser escriptora. O d'intentar-ho. Però que no en tenia la menor idea de sobre què podia escriure. Tal vegada –li diria- ell podria oferir-li alguna idea.

I mentre tot això passava; mentre Fiona pensava en coses que ara no treien cap, mentre Isabella resseguia amb llengua viperina cada centímetre del cos de Fiona i mentre Ducamp semblava plenament satisfet per la representació que oferien les seves alumnes, la veu estripada de Leonard Cohen indagava en els misteris de Suzanne: *“For you've touched her perfect body with your mind”*.